

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: "Kun en Spillemand", i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 185. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867560143232/facsimile.pdf> (tilgået 17. maj 2021)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

overgik langt hver Landsbykirke, de kjendte. Børsen med alle dens Boutiker, der ordentligt dannede to Gader, var jo en lille By under Tag. De havde seet Kongehuset seile med Musik gjennem Canalerne i Frederiksberg Have; de havde været ombord paa et Linieskib, der var saa stort og vildsomt, at man der ret kunde gjøre sig en Forestilling om Nøe Ark, som rummede alle Jordens Dyrearter.

Alt dette blev meddeelt *Naomi* i et Slags Taleduet mellem Moder og Datter, men Moderen havde første Stemme, der afbrødes kun ved et enkelt Skrig fra Gaden, eller ved Lyden af Hestenes Hov, naar Patrouillerne rede forbi; da korsede hun sig og udaandede sagte et »Herre Jesus! *Luzie* kunde ikke nøksom betragte *Naomi*, om hvem *Christian* havde talt saa meget.

Næsten en Time gik, men *Peter Wik* kom endnu ikke tilbage. Det var vist vanskeligt at faae en Vogn. Alt syntes igjen stille udenfor. Man ventede forgjæves. Hver Vogn, der lod sig høre, troede man var den bestilte, men de rullede Alle forbi. Forgjæves begyndte man paa en ny Samtale; den vilde ikke ret gaae; uroligt stirrede de til Døren, men *Peter Wik* kom ikke. *Naomi* begyndte at finde det uhyggeligt heroppe hos de fremmede Mennesker paa det lille, snevre Kammer.

Vægteren raabte Elleve; endnu sad de i deres Eensomhed.

»O Gud!» sukkede *Luzie*, »om de har skudt ham. Hvor let kunne de dog ikke skyde fejl!»

»Det er jo med løst Krud!» sagde *Naomi*. »Forresten er jeg ikke længer bange for at gaae, naar kun *Christian* vil følge med mig!»

»Nei, nei!» sagde de Andre, »det gaaer ikke an! lad os dog endnu vente.»

Værtinden bragte et Spil Kort, for at de kunde fordrive Tiden med det.

»Men om *Christian* gik ned og saae efter ham,» sagde *Naomi*. Han var villig dertil og lovede at komme snart tilbage.

»For Guds Skyld, tag Dig iagt!» sagde *Luzie*. »O, jeg er saa angst for ham!»

»Det er jo et voxent Menneske!» sagde *Naomi*, »kjender jeg ham ret, gaaer han nok ikke længer end ned i Gadedøren!» Det var imidlertid ikke Tilfældet.

Fruentimmerne vare nu alene.

»Hør, Vægteren piber!» sukkede *Luzie*. »O, hvor her dog er ængstelig i saa stor en By! og man boer saa høit oppe; den ene Familie